

денъ е по починъ на Л. Л. Сабанеевъ (който е председателъ на научния съветъ), и има две лаборатории за физиологически и акустически изследвания. Освенъ това, при института има 12 комисии, отъ които най важни сж: за изработване на една нова теоретическа и практическа тонова система, и построяване съответнитъ ней музикални инструменти; за основаване на една рационална музикална естетика; за методология на гласовото обучение: за събиране материали и паметници на народната музика. Председателъ на института е Н. А. Гарбузовъ, инженеръ, компонистъ и специалистъ по теоретическа акустика.

Русо, Жанъ Жакъ — Rousseau, Jean Jacques — виденъ французски писателъ, известенъ сжщо и като компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 28 юний 1712 въ Женева, умр. 2 юлий 1778 въ Ермонвий при Парижъ; основно не е изуча-

Жанъ Жакъ Русо

валъ музика, но чрезъ живото участие въ музикалния животъ на своето време (въ горещата борба между буфонисти и противобуфонисти въ Парижъ той взема страната на първитъ), като музикаленъ

писателъ и компонистъ, има значение въ историята на музиката — именно като даващъ начало за създаване на французската комическа опера — съ своята „Devin du village“. Неговата лирическа сцена „Нигмалионъ“ се смѣта за начало на мелодрамата. Операта му „Дафнисъ и Хлоя“ (непълна) и балетната опера „Галантнитъ музи“ сж безъ значение, докато писателскитъ му трудове сж важни: „Dissertation sur la musique moderne“ (1743 — съдържащъ, между друго, и безуспѣшния му опитъ да се замѣни нотната система съ цифрова) и, особено, неговия „Музикаленъ речникъ“ — „Dictionnaire de musique“, „Писмо върху французската музика“ (1753).

Русъ, Фридрихъ Вилхелмъ — Rust, Friedrich Wilhelm — виртуозъ-цигуларъ и компонистъ, род. 6 юли 1739 въ Вьорлицъ при Десау, умр. 28 февр. 1796 въ Десау, ученикъ на Фр. Бенда въ Берлинъ, концертиралъ въ Италия, дворцовъ музикаленъ директоръ на князъ Леополдъ III въ Анхалтъ-Десау, компониралъ сонати за цигулка и пиано, и за пиано.

Рутардтъ, Адолфъ — Ruthardt, Adolf — значителенъ клавиренъ педагогъ и компонистъ, род. 9 фер. 1849 въ Щутгартъ, възпитаникъ на тамошната консерватория: отъ 1868 учителъ по пиано въ Женева, отъ 1886 такъвъ въ Лайпцигската консерватория, писалъ инструктивна клавирна музика: етюди за лѣвата ръка, за изпълнение, за трили, ритмически и др., както и сонати за 2 пиана; „Пасторално трио“ за пиано, обой и виола и др. Ревизиралъ въ изданията на Петерсъ сонати, концерти, етюди и др. творби на Бахъ, Хенделъ, издалъ Крамеровитъ етюди, и писалъ: „Пианото“ — едно историческо описание (1888), „Книжка за хормайстори“ (биографии — 1890).

Руфо, Тита — Ruffo, Titta — виденъ италиански баритонъ, род. 9 юни 1877 въ Пиза, училъ при Касини въ Милано, пѣе съ голѣмъ успѣхъ на всички голѣми европейски сцени и въ Америка.

Ручило — се нарича, при гайдата, онази дълга цевъ — безъ грифова дупки, която звучи непрежиснато (така наречения **исовъ тонъ**).